

Dana Podracká

Sedem básní

Základy chôdze

Nebeské a pozemské cesty sa prelínajú
Občas sa pristihnem pri tom,
že chodník, po ktorom kráčam, nie je na mape

Spoznávam to podľa vznášajúcich sa hrablí,
motyky a rýľa po otcovi a po mame

V svetelných zábleskoch ich zahliadnem v listí,
medzi štíhlymi kmeňmi stromov

Sú s nimi fauna a flóra, ktoré nepoznám
Chocholaté vtáky, obrovské kalichy kvetov,
mandragora

Dierou v plote vchádzam do opusteného areálu,
po vykývanom rebríku
zostupujem do prázdneho bazéna

V modrých plochách pobývajú
figúry čistého jazyka,
vidia ma, ale nedávajú sa mi spoznať do konca

Obrátené dolu hlavou navigujú ma,
určujú základy mojej chôdze

Rúra

Pod jazerom je ruina domu, v ktorom sa kedysi žilo
Svedčia o tom mrazmi pokrútené slivky,
držiac sa koreňmi záhrady

Po schodoch z opracovaného kameňa
vystupujem pod pohyblivé škridle nepokoja

Múry ma oddeľujú od hlučných motoriek, brázdodiacich
kopce s vybuchujúcou energiou tínedžerov,
zanechávajúcich za sebou hmlu z výfukových plynov,
roztrhanú trávu, asymetrický dezén v blate

Vchádzam do kuchyne, kde nie je nič,
len rúra

Ženské brucho s pupočníkom
Večne otvorené lono, kde je jedlo, dieťa, duša

Matka, ktorá čaká
Otvára ústa a učí hovoriť tmu

Šifrovaný koberec

Šofér spomaľuje na priechode, po zebra páse
v staroružovom kostýme s kosticovým vzorom
prechádza niekto ako moja matka, ktorá už nežije

Nie je to déjà vu, skôr n'jamais vu
Nikdy nevidené má hodnotu mana, akú smie mať
len kráľovná alebo kráľ

V staroružovom kostýme s kosticovým vzorom
sme chodievali spolu do obchodu s kobercami,
matka si dávala rozprestrieť každý nový kus,
až kým nenašla ten svoj

Niesli sme ho pod pazuchami ako územie

Akoby ma vovádzala do tajomstva mana, vravela:
Pozri, toto je gazela, hľadajúca božstvo

Tu je strom života, plný červených plameniakov
Tamto je les, kde rastie kozia brada
A toto je čistina, kde sa dá stratiť v tráve
s lesklými listami

Zelená

Do šifrovaného koberca zvinula si sa mi, mama

Efemérny dom

V priepastnej membráne duše stál
muž v kombinéze s reflexnými pruhmi

Lesklým hrotom vrtačky hĺbil diery
pod môj biely efemérny dom
a vkladal do nich nálože
v tehlovočervených šúľkoch

V ničom som mu nezabraňovala,
neukazovala som sa vo dverách,
nepohýbala som záclonami

Ničoho mi nebolo ľúto

Videla som,
ako sa vzdialil do bezpečnej zóny,
zapol spínač a nastala detonácia

Výbuch mi zasiahol vnútornú tvár

Chvíľu som čakala, či nenastane ďalšia
rana, potom som cez sutinu vyšla von

Ja som ho videla, on mňa nie

Panna, alebo orol

V noci som vyšla na ulicu
Autobusová zastávka bola zaliata svitom

Podobala sa na hranu magického kryštálu,
cez ktorú sa dalo vojsť do krúživého svetla
ako pri vyhadzovaní mince: rub, alebo líce,
panna, alebo orol

Začula som klopanie
Stupňovalo sa až do buchotu

Nieкто zvonka vysekával otvor,
aby sa dostal dnu

Obstúpil ma pokoj
Čakala som, kto sa objaví v lome, až som zazrela
tvoje oči, celého teba, dobýjajúceho sa do môjho srdca,
lebo to tvoje už
je voľné

Nevesta

Medzi stromami, vyzdobenými srieňom,
vidím matku v svadobných šatách s kyticou tuberóz

Topánky z atlasu vrastajú do skla
Spomalene, akoby jej zamrzal hlas, vraví:
Neviem, kadiaľ ísť

Kam láska, matička

Výklenok snehu otvára holubica, nad lesíkom sa vznáša
debnička s dvanástimi fľašami vína
Pripravil ju otec, netrpezlivo pobežujúci zo strany
na stranu, bez chodníka pod nohami

Aby mohla stúpať, obehne kruh, ktorý nemá koniec
Musí sa vrhnúť do jedného bodu

Do oka

Cibuľový vzor

V traktátoch o nebeskej hierarchii sa nevynecháva fakt,
že je múdre prenikať do tajomstva skôr, než ho spoznáme

K odporúčaným pomôckam patrí cibuľový vzor
Vrstvy šupiek obtáčajú stred

V sne idem na bicykli po čerstvo napadanom snehu
Vstupujem do blankytnej ryhy, ktorá ma vedie

V bezbrehom tichu počujem tenký ľad pod kolesom
Za rampou by som mala odbočiť k záhradám,
ale ryha ma nepustí

To, čím som bola, mizne za horizontom,
jedinou mojou povinnosťou je vojsť do vzoru, dať sa
viieť, počkať, kým mi krvou prepláva jeleň